

Arrest

nr. 172 710 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 8 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenoot van E.L.M., van Belgische nationaliteit.

Op 25 januari nam verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.08.2015 werd ingediend door:

Naam: T., N. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon attesten van het ACV - dienstencentrum Sint- Pieters-Leeuw dd. 28.04.2015 en 24.07.2015 voor waaruit blijkt dat zij in de periode november 2014 - juni 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving. Echter, aangezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient ingetrokkene te worden.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

In een eerste onderdeel van het eerste middel en in het tweede middel, waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, 42, § 1, 2de lid en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 en overwegingen 4 en 5 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek, van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 en 56 e.v. van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en van het rechtszekerheids-, vertrouwens-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijke bestuur.

Hij licht deze middelen toe als volgt:

"Doordat eerste onderdeel, de wettelijke bepalingen uiteengezet in het middel een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering opleggen, in feite en in rechte.
Terwijl de uiteindelijk genomen beslissing (bijlage 20) aantoonde dat de auteur ervan deze niet correct of wettelijk staat noch motiveert.

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole "en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

2. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan "(zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., TH13S, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946r-RvSt., nr. 58. 328, dd. 23- februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat deze regel oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

In casu, had verzoekers voormalige raadsman een begeleidend schrijven opgesteld ter attentie van de gemeente bij indiening van de aanvraag.

En deze aanvraag vermeldde duidelijk de toepassing van artikel 40ter als volgt : "Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met: (...) 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Er werd ook een omvangrijk stuk 9 bijgebracht als "tal van bewijzen dat Mevrouw E. L. actief werk zoekt".

Niettemin moet verzoeker in de bestreden beslissing lezen dat "de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk" waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen wordt.

Verzoeker kan dergelijke inhoud/motivering van de bestreden beslissing niet begrijpen.

Overwegende verder dat artikel 42, §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat :

« Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. »

Dat dit artikel stelt dat de minister een bedrag dient te bepalen, indien deze van oordeel is dat niet voldaan is aan de voorwaarde.

Dat verweerster zich dient te informeren en daarop haar motivering dient te preciseren.

Dat de plicht tot precisering tot uiting komt door de plicht om een concrete analyse te realiseren van de situatie, en opgelegd wordt aan de tegenpartij door artikel 42 van de wet van 15/12/1980.

Dat echter in casu geen enkele precieze motivering gegeven werd. Daarentegen weigerde verweerster op automatische wijze verzoekster aanvraag tot gezinshereniging na foutieve vaststelling van de afwezigheid van het "actief zoeken naar werk".

Verzoekende partij had nochtans de procedure correct nageleefd. De bevoegdheid om de aanvraag in aanmerking te nemen komt - volgens artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit - wettelijk enkel toe aan het gemeentebestuur van verblijf.

In de mate dat Mijnheer T. 1) zich aan de gemeente moet aanbieden om de aanvraag gezinshereniging in te dienen, als enige bevoegde administratie op het Belgisch grondgebied daartoe; en 2) hij zich daar te plaatse "te goeder trouw" heeft aangeboden met een volledige stukkenbundel, samengesteld door zijn raadsman (inclusief bewijzen actieve zoektocht werk Mevrouw E.L); kon hij dergelijke gebrekkige motivering gewoon niet verwachten ...

Verzoeker mocht er wel degelijk van uitgaan dat de gemeente als (enige) competente administratie het nodige deed, de vereiste stukken aannam, zoals weergegeven in de brief van zijn advocaat, en deze vervolgens ook werden overgemaakt aan DVZ. Aldus conform de wettelijke bepalingen en bevoegdheidsregels inzake gezinshereniging.

Bij gebreke hieraan, schendt de bestreden beslissing, als negatief resultaat, de in het middel aangehaalde wettelijke bepalingen die haar een bepaalde gedragslijn voorschrijven, die de bevoegdheden van de onderscheiden overheden vastlegt. En waarin de gemeente schijnbaar faalde.

Een fout die geenszins verweten kan worden aan verzoekende partij, rechtsonderhorige, maar wel aan de legitieme administratieve instanties inzake, te beginnen met de gemeente (bevoegd voor de ontvangst, zonder meer) en doorstromend naar de Dienst Vreemdelingenzaken (beslissende autoriteit).

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse door de administratie (DVZ die uiteindelijk weigeringsbeslissing nam) een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

4. Tegenpartij motiveerde aldus haar beslissing op gebrekkige wijze gelet op het voorgaande.

Dat de verwerende partij blijk geeft van een absoluut gebrek in precisie en juiste analyse, wat resulteert in een manifeste appreciatiefout in de mate dat ze verzoekers dossier verkeerd heeft beoordeeld.

Dat deze appreciatiefout, over het begrip en voorwaarde van de bestaansmiddelen, een beperking uitmaakt op het recht op gezinshereniging en een discriminatie teweegbrengt op basis van het critérium "vermogen", wat tegenstrijdig is met de voormelde overwegingen.

Dat zij bijgevolg artikel 40ter en artikel 42 van de wet van 15/12/1980 niet naleeft en daarbij ook het principe van artikel 7 van de richtlijn 2003/86, samen gelezen met de overwegingen in haar artikel 4 en 5, hernomen in het middel miskent.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoeker. Hier een weigering van verblijf, met een bevel om het grondgebied, waar zijn echtgenote verblijft, te verlaten.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

In zijn tweede middel vervolgt verzoeker :

"Doordat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is om het enige feit dat de Belgische echtgenote van verzoeker het bewijs net voorbrengt van actief zoeken naar werk.

Terwijl, de bevoegdheid van DVZ strekt zich niet uit tot het onderzoek naar de voorwaarden tot toekenning van een werkloosheidsuitkering, en als een rechtsonderhorige een volledige uitkering ontvangt, wordt hij/zij geacht actief naar werk te zoeken.

1. Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering in hoofdstuk 3 (art. 44 e.v.) de toekenningsvoorwaarden van een werkloosheidsuitkering voorziet.

Dat hierin ook een voorwaarde van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt is opgenomen.

Meer bepaal in de artikelen 56 en volgende van voornoemd KB.

Dat artikel 58 stelt « Om uitkeringen te genieten moet de volledig werkloze actief zoeken naar werk en moet hij als werkzoekende ingeschreven zijn en blijven ».

Aldus, als dit zoeken naar werk niet actief gebeurt, de werkloze geen uitkering geniet. Bijgevolg resulteert uit dit artikel in hoofde van een volledig werkloze, zoals in casu, een vermoeden van actief naar werk te zoeken.

Dat als verzoekers echtgenote een werkloosheidsuitkering ontvangt, zij vanuit dit zelfde feit moet aanzien worden als actief werkzoekende, ook door de DVZ.

2. Overwegende bovendien dat artikel 578 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek de bevoegdheden van de Arbeidsrechtbank opsomt.

Dat art. 580 Ger. W. bepaalt : « De arbeidsrechtbank neemt kennis:

« 1° van geschillen betreffende (de verplichtingen van de werkgevers en van de personen die met hen hoofdelijk aansprakelijk zijn gesteld voor de betaling van de bijdragen), opgelegd door de wetgeving inzake sociale zekerheid, (gezinsbijslag.) werkloosheid. (...) »

Dat de RvV al heeft geoordeeld in een arrest met nr. 53.100 van 15 december 2010, inzake een probleem van handtekening door een werkgever van een contract dat « l'Office des étrangers n'est pas compétente pour se prononcer quant à la validité d'un contrat de travail. H résulte de l'article 578 du Code Judiciaire que les questions relatives aux contrats de travail, y compris celles relatives à leurs validité, ressortent de la compétence exclusive du tribunal du travail. »

Vrije vertaling : uit art. 578 Ger. W. volgt dat vragen m.b.t. arbeidscontracten behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank, en dus DVZ niet bevoegd is.

Dezelfde redenering dient in huidig geval te worden gevolgd : de DVZ, of de Staatssecretaris, is niet bevoegd om de actieve zoektocht naar werk, toekenningsvoorwaarde voor de werkloosheidsuitkering, na te gaan.

Deze bevoegdheid hoort uitsluitend toe aan de minister belast met die materie en a fortiori de Arbeidsrechtbank in geval van een geschil.

Daarbuiten zouden de DVZ en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hun wettelijk toegekende bevoegdheden te buiten gaan.

Dienvolgens heeft verwerende partij in casu haar bevoegdheid overschreden.

3. Overwegende dat verweerster, beslissend zoals in de bestreden akte, manifest een motivering heeft gegeven die buiten haar bereik ligt en zich vergist heeft in de uitstrekking van haar bevoegdheden.

Dat zij het bestaan van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering noch het artikel 580 van het Ger. W. niet kon ontkennen/negeren.

Dat zij niet kan stellen niet et weten dat de bevoegdheid tot toekenning van een werkloosheidsuitkering en de verificatie van het actief zoeken naar werk, voorwaarde hiervan, haar niet toekwam.

In navolging van het KB van 25 november 1991 moet een volledig vergoede werkloze voldoen aan de verplichting om actief naar werk te zoeken en dit gedurende de volledige duur van zijn werkloosheid.

De tegenpartij ging dus haar bevoegdheid te buiten en heeft het begrip van actief zoeken naar werk verkeerd geïnterpreteerd. Zij kan het tegendeel niet beweren op straffe van miskennis van de

bepalingen opgenomen in het tweede middel. Dat daarom zowel de interne als formele gegeven motivering gebaseerd is op een foute juridische redenering. Door haar beslissing te stoelen op de notie en voorwaarde van « actief zoeken naar werk » zijn de artikelen 1, 56 e.v. van het KB van 25 november 1991 alsook artikel 580 Ger. W. heeft geschonden. Dat dit overigens het enige motief is in de bestreden beslissing, en deze moet geannuleerd worden. Dat het tweede middel eveneens gegrond is.”

Vooreerst moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.” (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Nu verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel zouden schenden, werd dit middelenonderdeel niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Verzoeker meent dat artikel 52 van het Vreemdelingebesluit wordt geschonden nu hij aanstipt dat de gemeente de enige bevoegde administratie is om de vereiste stukken aan te nemen, zoals weergegeven in de brief van zijn advocaat en deze over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt zich bij de gemeente te goeder trouw te hebben aangeboden met een volledige stukkenbundel, inclusief bewijzen van de actieve zoektocht van werk van mevrouw E.L. en dat hij er mocht van uitgaan dat de gemeente het nodige zou doen. De gemeente faalde hierin volgens verzoeker. De Raad stelt vast dat dit onderdeel van het middel gericht is tegen de gemeente terwijl het verzoekschrift enkel gericht is tegen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De gemeente is *in casu* geen verwerende partij zodat dit onderdeel van middel niet op dienstige wijze is aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In diezelfde zin bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Met name wordt verduidelijkt dat zijn Belgische echtgenote niet bewijst dat zij heden

actief op zoek is naar werk, zodat haar werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen en dat de behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in dat geval overbodig is. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven ook in zijn middelen, waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende en niet zorgvuldig werd gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, luidde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

(...);”

Hieruit blijkt duidelijk dat de Belgische referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering ontvangt, dient aan te tonen dat hij actief werk zoekt, opdat de gemachtigde deze werkloosheidsuitkering in aanmerking zou kunnen nemen bij de beoordeling of hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de attesten van het ACV die verzoeker heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat zijn echtgenote een werkloosheidsuitkering ontvangt. Vervolgens wordt echter gemotiveerd dat deze werkloosheidsuitkering niet in rekening kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, aangezien de referentiepersoon niet bewijst actief op zoek te zijn naar werk.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat dit onderdeel van de motivering foutief is omdat hij bij zijn verblijfsaanvraag wel degelijk bewijzen aan de gemeente heeft overgemaakt, samen met een begeleidend schrijven van zijn advocaat van 4 augustus 2015, waaruit blijkt dat zijn echtgenote op zoek

is naar werk. Verzoeker voegt dit schrijven van 4 augustus 2015 thans bij zijn verzoekschrift, samen met de bewuste bewijzen van vacatures en sollicitaties.

De Raad stelt echter met verweerder vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze bewijzen van actief werk zoeken en het begeleidend schrijven inderdaad heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, of in elk geval voordat de bestreden beslissing werd genomen. Op de bijlage 19ter die verzoeker op 11 augustus 2015 ontving bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag, wordt slechts summier vermeld dat verzoeker de volgende documenten voorlegde: “*bestaansmiddelen – eigendomsakte – attest mutualiteit (voor gezinshereniging)*”. Op het inlichtingenformulier dat blijkens het administratief dossier op 24 augustus 2015 werd doorgefaxt door de gemeente wordt bij de “documenten in bijlage” ook niet meer vermeld dat betrekking kan hebben op de bestaansmiddelen dan “bewijzen inkomsten echtgenote”. Nergens anders in het administratief dossier is een spoor van of een verwijzing naar deze bewijzen en het begeleidend schrijven van verzoekers advocaat te vinden, behalve dan als bijlage bij een e-mail van verzoekers advocaat waarin om de intrekking van de bestreden beslissing wordt verzocht en die dan ook dateert van na de bestreden beslissing, en in een synthesesdocument van een telefoongesprek van 24 maart 2016 waarin wordt gesteld dat het schrijven van de advocaat van verzoeker pas na de betekening van de bestreden beslissing voor het eerst werd overgemaakt aan de gemeente. Zonder dat derhalve enig begin van bewijs voorligt dat verzoeker de bedoelde bewijzen van actief zoeken naar werk en het begeleidend schrijven van zijn advocaat wel degelijk aan de gemeente had overgemaakt, kan de Raad niet vaststellen dat verzoeker deze documenten inderdaad had overgemaakt aan de gemeente en dat deze door onzorgvuldigheid heeft nagelaten ze aan de gemachtigde over te maken. Evenmin kan de Raad bijgevolg vaststellen dat de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben van de bewuste bewijzen dat verzoekers echtgenote actief naar werk zocht, en dat hij zou hebben nagelaten hiermee rekening te houden of dat hij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Waar verzoeker meent dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden waarbij hij verwijst naar het arrest van de Raad nr. 135 424 en stelt dat de verwerende partij inlichtingen had moeten inwinnen daar “*prima facie*” de bewijzen van zoeken naar werk wel degelijk aanwezig waren en aangetoond op het niveau van de gemeenteadministratie, kan de Raad niet volgen. Zoals *supra* gesteld kan in het administratief dossier geen spoor gevonden worden dat voorafgaat aan de bestreden beslissing waaruit zou moeten blijken dat er bewijzen van het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon voorlagen. Er lag, in tegenstelling tot de situatie in het geciteerde arrest, “*prima facie*” geen indicatie voor, zodat van de gemachtigde ook niet kan verwacht worden zelf bijkomende inlichtingen dienaangaande te verwerven. Ook moest de gemachtigde niet, uit het loutere feit dat er attesten van werkloosheid voorlagen, *ipso facto* veronderstellen dat er ook bewijzen van een actieve zoektocht naar werk werden overgemaakt (zie *infra*).

Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoeker meent vervolgens dat uit artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsuitkering blijkt dat de werkloze om een werkloosheidsuitkering te ontvangen actief moet zoeken naar werk, zodat uit het loutere feit dat verzoekers echtgenote een werkloosheidsuitkering geniet reeds een vermoeden blijkt dat zij actief naar werk zoekt dat door de gemachtigde dient te worden gerespecteerd. Verzoeker meent ook dat de gemachtigde niet bevoegd is om na te gaan of de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, nu deze bevoegdheid toekomt aan de bevoegde minister en geschillen betreffende de werkloosheid binnen de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank vallen.

Het standpunt van verzoeker dat het voorleggen van bewijzen van werkloosheidsuitkeringen op zich zou volstaan om aan te tonen dat de betrokkene actief naar werk zoekt, strookt echter niet met de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waar vereist wordt dat de Belgische partner bewijst actief op zoek te zijn naar werk opdat de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen. Hoewel de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt van welke aard deze bewijzen van een actieve zoektocht naar werk precies zouden moeten zijn, blijkt alleszins wel dat concrete bewijzen van een actieve zoektocht naar werk moeten worden overgemaakt zodat het loutere bewijs van het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen op zich niet volstaat. Een andere lezing zou het vereiste in artikel 40ter, § 2, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet compleet zinloos maken. Ook al houdt het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering inderdaad in dat er sprake is van werkbereidheid, dient verzoeker toch conform de voormelde bepaling aan te tonen dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk. De bevoegdheid om na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden

tot verblijfsrecht, en meer bepaald om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wordt geregeld door de Vreemdelingenwet, en geenszins door het Koninklijk Besluit betreffende de werkloosheidsreglementering. Bijgevolg volstaat het niet om bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen. Het feit dat artikel 580, 1° van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de arbeidsrechtbank kennis neemt van geschillen betreffende de verplichtingen van de werkgevers en van de personen die met hen hoofdelijk aansprakelijk zijn gesteld voor de betaling van de bijdragen opgelegd door de wetgeving inzake sociale zekerheid, gezinsbijslag en werkloosheid, doet hieraan geen afbreuk nu de thans bestreden beslissing geenszins een dergelijk geschil betreft, maar hierin slechts wordt vastgesteld dat het feit dat betrokkene een werkloosheidsuitkering ontvangt niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene ook actief naar werk zoekt zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dergelijke geschillen komen wel degelijk en uitsluitend toe aan de Raad. In die zin kan ook geen analogie worden gemaakt met hetgeen de Raad in haar arrest nr. 53 100 van 15 december 2010 heeft vastgesteld betreffende de bevoegdheid om de rechtsgeldigheid van een arbeidscontract te beoordelen, aangezien de gemachtigde in de thans bestreden beslissing geenszins heeft beoordeeld of de werkloosheidsuitkering van verzoekers echtgenote al dan niet terecht werd toegekend.

Bovendien wijst verweerder in de nota terecht naar het bepaalde in de punten B. 17.6.3 en 17.6.4 en B. 55.3 in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit blijkt dat de enigen die een werkloosheidsuitkering genieten, maar in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toch vrijgesteld zijn van het bewijs actief op zoek te zijn naar werk, de personen zijn die conform de artikelen 89 en 98bis van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering vrijgesteld zijn van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt. Verzoeker toont niet aan dat zijn Belgische echtgenote en referentiepersoon vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en dus van de verplichting te bewijzen dat zij actief werk zoekt.

Een schending van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering of van artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Artikel 42, § 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht, luidde op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoeker stelt dat deze bepaling de gemachtigde de verplichting oplegt om zich te informeren omtrent de concrete situatie van verzoeker, en om van die situatie een concrete analyse te maken en daarover te motiveren, hetgeen hij *in casu* geenszins heeft gedaan.

De Raad kan verweerder echter bijtreden waar deze er in de nota met opmerkingen op wijst dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat er slechts een dergelijke behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden gemaakt voor zover er wel degelijk bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen, die evenwel niet voldoende zijn, hetgeen niet het geval is wanneer een werkloosheidsuitkering wordt voorgelegd zonder het bewijs dat de betrokkene actief naar werk zoekt (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807 en RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Nu de gemachtigde *in casu*, op basis van de verblijfsaanvraag van verzoeker, in redelijkheid kon vaststellen dat geen bewijs werd voorgelegd dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt, zoals *supra* reeds werd vastgesteld, was hij er dan ook niet toe gehouden een behoefteanalyse te maken op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en daarover te motiveren. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op het voorgaande kan de Raad, in het licht van de gegevens van het administratief dossier en van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, evenmin vaststellen dat de

bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing *“het principe van artikel 7 van de richtlijn 2003/86, samen gelezen met de overwegingen in haar artikel 4 en 5, hernomen in het middel miskent”* wijst de Raad erop dat richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn) betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders, terwijl de thans bestreden beslissing het verblijfsrecht van een familielid van een Belg betreft, zodat verzoeker zich niet dienstig op deze richtlijn kan beroepen.

Verzoeker meent eveneens dat het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en als algemeen beginsel van het Unierecht wordt geschonden, nu hij voorafgaandelijk aan de beide beslissingen niet zou zijn gehoord. Hij meent dat indien hij zou gehoord geweest zijn, hij de financiële situatie van zijn echtgenote had kunnen verduidelijken en dat hij dus dienstige informatie had kunnen verschaffen over het enige ter discussie gestelde element om de beslissing te beïnvloeden. Hij zou zijn zaak beter hebben kunnen verdedigen en een ander resultaat zou zeker niet uitgesloten geweest zijn.

De Raad wijst erop dat verzoeker *in casu* niet dienstig kan verwijzen naar artikel 41 van het Handvest, nu dit artikel zich slechts richt tot de instellingen en organen van de Unie. Bovendien bepaalt artikel 51 van het Handvest eveneens dat de bepalingen van het Handvest uitsluitend van toepassing zijn wanneer de lidstaten en organen van de Unie het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Ook de toepassing van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, waar verzoeker zich op wil beroepen, vereist dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. *In casu* gaat het om een aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij in principe moet vastgesteld worden dat gezinshereniging tussen een derdelander en een statische Belg, waarvan niet is aangetoond dat de bestreden beslissing haar aan de status van unieburger verbonden rechten inperkt, geen situatie betreft die onder het Unierecht ressorteert, zodat verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Bovendien wijst de Raad erop dat het verzoeker vrij stond om alle elementen die hij nuttig achtte aan de gemachtigde voor te leggen in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging. Hij heeft dit ook gedaan en zoals *supra* gesteld was er voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing in het administratief dossier geen spoor van bewijzen van actief naar werk zoeken door de referentiepersoon. Bijgevolg was de gemachtigde er niet toe gehouden in het kader van deze eerste bestreden beslissing een bijkomend gehoor te organiseren en heeft verzoeker de gelegenheid gehad om nuttig en op dienstige wijze voor zijn belangen op te komen alvorens de beslissing werd genomen. Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2 Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

In het tweede onderdeel van het eerste middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 7, 41, 47, 2de lid en 48, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 5 en 6 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), en van het recht op verdediging, het recht te worden gehoord en het principe *“audi alteram partem”* als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middelenonderdeel toe als volgt:

“Doordat, tweede onderdeel, verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf werd afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten, alleen gemotiveerd in de zin dat zijn echtgenote niet aantoonde als werkloze werk te zoeken.

Terwijl, zeker in het kader van het bestaande familieleven, het recht op behoorlijk bestuur overeenkomstig artikel 41 van het Handvest inhoudt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (ZIE herhaaldelijke arresten van het Hof van Justitie: MUKARUBEGA (C-166/13) van 05.11.2014; M.M./Ierland (C-277/11) dd. 22/11/2012; BOUDJILDA (C-249/13) dd. 11.12.2014; M.G. en N.R. tegen Nederland dd. 10.09.2013).

5. Overwegende dat uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.).

Dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De bestreden beslissing die wordt afgeleverd aan verzoekster is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn.

En artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Daarbij komt nog de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, overwegingen:

"(2) Maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. (...)

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd. "

Hieruit blijkt dat de Richtlijn gezinshereniging, de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu voor verzoeker, zijn gezinsleven in aanmerking te nemen.

De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie.

Verzoekers situatie valt inderdaad zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Wat de hierboven beschreven gebreken in de motivering van de bestreden beslissing, die ingaan tegen het principe van de adequate formele motivering van de individuele administratieve aktes en de bepalingen met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zoals gevisieerd in het middel, schenden, des te meer benadrukt.

6. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Het begrip "afdoende motivering" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en een a posteriori controle aan de rechter dient toe te laten zonder dat deze zich in de plaats van de administratie kan stellen.

Welnu moet vastgesteld worden, de verwerende partij vermeldt de bewijzen van bestaansmiddelen (zoektocht werk) niet, wat onbegrijpelijk is voor de verzoekende partij.

Verzoekende partij verwijst op dit punt naar een arrest van de RvV dd. 18.12.2014 met nr. 135.424, stellende dat: "(...) le Conseil ne peut que constater que le document déposé par le requérant permet, à suffisance, à la partie défenderesse d'avoir connaissance des moyens de subsistances dans le chef de la personne rejointe, sans qu'il soit nécessaire de solliciter un « relevé récapitulatif 325.20 », exigence ne ressortant par ailleurs aucunement de la fiche n° 281.20. En effet, les informations nécessaires à la partie défenderesse sont contenues dans la fiche n° 281.20, laquelle permet à cette dernière de procéder à l'évaluation des moyens de subsistance. Dès lors, la partie défenderesse ne peut motiver la décision attaquée en estimant, sur ce seul motif, que le requérant n'a pas démontré que son épouse beige dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne s'estimait pas suffisamment informée par les seuls documents déposés par le requérant // lui était loisible de solliciter un complément d'information lors de l'introduction de la demande de carte de séjour du 14 novembre 2013.

Par conséquent, il n'apparaît pas que la partie défenderesse a correctement examiné la situation du requérant en l'espèce. "

Verzoeker stelt dat verwerende partij had moeten inlichtingen nemen daar prima facie de bewijzen van zoeken naar werk wel degelijk aanwezig waren en aangetoond op het niveau van de gemeenteadministratie ... (zie ook mail van raadsman naar DVZ: stuk5)

Zij heeft echter geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om dit te doen en om dan de behoeftenanalyse te kunnen maken.

Terecht heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder gesteld dat aldus geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Arrest 137.026 van 23/01/2015 en arrest 150.505 van 07/08/2015 statueren helemaal in die zin.

7. Overwegende dat verzoeker zich in dezelfde lijn bijkomend beroept op het recht tot horen.

Hij, noch zijn echtgenote, werden gehoord.

In tegendeel, de verblijfsaanvraag werd geacteerd, met attesten van werkloosheid tot juni 2015 en tussenkomst van een raadsman, maar zonder de bewijzen van de actieve zoektocht naar werk overgemaakt (?).

Verwerende partij heeft hierin dan ook het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden (ZIE hierboven geciteerd arrest RW nr. 135.424).

Daar de Voorwaarden' voor dit recht wel voorhanden zijn. Zonder toepassing van de uitzonderingen (geen urgentie, of onbereikbaarheid vanwege verzoeker of al eerder gehoord, noch gebonden maar discretionaire bevoegdheid vanwege verwerende partij). Evenmin is er hier sprake van een gevaar voor de openbare veiligheid of gezondheid.

Namelijk, enerzijds is afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geregeld in het Unierecht (Terugkeerrichtlijn over het terugkeerbesluit en de uitzonderingen in art. 6 § 4), en omgezet in interne wetgeving. En kan dit worden beschouwd als een "bezwarend" besluit (RvV 30.12.2014 nr. 135.796). De bestreden beslissing tast verzoekster evident op nadelige wijze aan in zijn belangen.

En anderzijds zou verzoeker indien hij gehoord was haar situatie - meer bepaald de financiële situatie van zijn echtgenoot - hebben kunnen verduidelijken. En bijgevolg zou in huidige geval een andere afloop mogelijk zijn geweest.

Inderdaad, verzoeker had dienstige informatie kunnen verschaffen over dit enige ter discussie gestelde element om de beslissing te beïnvloeden. Hij had met andere woorden zijn zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden (M.G. en N.R. tegen Nederland § 40).

Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten (RvV 19.12.2014 nr. 135.653).

Gelet op het voorgaande, zelfs ongeacht de inlichtingen die verzoeker spontaan kon meedelen aan verweerster (hij ging er ook van uit dat dit gebeurd was), of reactie waaraan hij zich kon verwachten (quod non in casu), diende hij overeenkomstig het Unierecht gehoord te worden voordat de bestreden beslissingen individueel ten aanzien van hem werden genomen.

In die zin heeft ook de Raad van State al geoordeeld, in navolging van deze Europese jurisprudentie, namelijk in een arrest met nr. 230.257 van 19.02.2015 heeft de RvSt:

"Le droit à être entendu, avant l'adoption de telles mesures, ne résulte pas de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. En effet, cette disposition s'adresse uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union et non aux États membres (CJUE, C-141/12 et C-372/12, 17 juillet 2014, YSe.a.).

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés

par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La régie selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59). (...)

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire...

Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requerrait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit. "

In dezelfde zin (a contrario): arrest nr. 230.579 dd. 19.03.2015, betreffende een bediende, van Spaanse nationaliteit, waarbij bleek dat het bedrijf in kwestie geen activiteiten had, wiens verblijf werd beëindigd met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 42septies). En waarbij de RvV in eerste instantie had gesteld dat de verzoekende partij deze problemen i.k.v. zijn arbeidscontract niet spontaan had meegedeeld aan de tegenpartij, en zich aldus kon verwachten aan gevolgen voor zijn verblijf.

Verzoekster kan zich op dit recht en beginsel beroepen, zelfs als particulier, illegale derdelander en onderhorige (M.M./Ierland § 87: "toute personne").

Dat het minstens toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren binnen het volledige toepasselijk wettelijk kader en verder te motiveren waarom een nieuw verzoek tot voorleggen van bijkomende (evident ontbrekende) documenten onmogelijk was, en dit na verzoekende partij te hebben GEHOORD. Meer bepaald, te hebben aangegeven aan verzoekende partij dat in de huidige omstandigheden effectief een beslissing tot verwijdering zou worden genomen, conform bovenstaande (Europese) principes en rechtspraak.

De bewijzen van zoeken naar werk waren voorhanden, maar om onverklaarbare reden niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Elke argumentatie en vereiste evaluatie desbetreffend was aldus inderdaad onontbeerlijk, maar blijft afwezig nu verzoekers aanvraag tot verblijf werd beëindigd.

In die zin werd verzoekers recht tot horen, mede zijn rechten van verdediging, vervat in het Handvest en de Terugkeerrichtlijn, alsook te beoordelen als een rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Dit gebrek volstaat om de bestreden beslissing onwettelijk te verklaren en te vernietigen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat dit gebrek eveneens de motiveringsplicht conform artikel 62 VW en de Wet van 29/07/1991 schendt.

Zodat, de bijlage 20 dan ook niet geldig gemotiveerd werd in feite en in rechte.

En deze beslissing daarom de artikelen van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, vernoemd in het middel, schenden.

Deze miskennen eveneens verzoekers recht tot horen zoals aangegeven in het middel, en artikel 8 EVRM in de mate dat de maatregel niet afdoende gemotiveerd is.

Dat het nog past te stellen dat « la décision de refus de séjour de plus de trois mois et l'ordre de quitter le territoire qui en procède ne constituent qu'une seule et même décision, il convient de l'annuler dans son ensemble » (C.C.E., 28 juin 2011, n° 64.084). Dus bij vaststelling van gebrek ten aanzien van het BGV geldt dit eveneens ten aanzien van de weigeringsbeslissing van verblijf, en dient de bijlage 20 in zijn geheel te worden vernietigd.

Dat het eerste middel in haar geheel gegrond is, en de bijlage 20 ten aanzien van verzoeker dan ook in haar geheel, moet vernietigd worden."

Verzoeker meent onder meer dat in het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven met zijn echtgenote in de zin van artikel 8 van het EVRM, en dit hoewel zowel de Terugkeerrichtlijn als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde daartoe verplichten en dat de gemachtigde heeft nagelaten hem te horen voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat zoals verzoeker aanvoert de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen een individueel onderzoek noodzakelijk maakt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit het *supra* geciteerde artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de gemachtigde wanneer hij voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen aan de verplichting die volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te voldoen en moet hij verzoeker daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 48-49). Het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, moet de gemachtigde in staat stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida* pt. 59) (zie ook RvS 19 februari 2015, nr. 230 257 en RvS 24 februari 2015, nr. 230 293).

Het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote, in functie van wie hij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg had ingediend, wordt niet betwist, zodat de Raad kan aannemen dat verzoeker het bestaan aannemelijk heeft gemaakt van een beschermingswaardig gezinsleven waarvan de gemachtigde kennis had.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf, waar immers sprake kan zijn van positieve verplichtingen voor de Staat in het licht van artikel 8 van het EVRM (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. De Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad stelt vast dat noch uit het bestreden bevel, noch uit het administratief dossier blijkt dat er voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker, hoewel het bestaan van een gezinsleven met zijn echtgenote niet wordt betwist. Evenmin

blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissingen, noch uit de stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel is overgegaan tot een belangenafweging aangaande het gezinsleven van verzoeker, zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De overwegingen van verweerder in de nota met opmerkingen in het licht van artikel 8 van het EVRM vormen slechts een *a posteriori* motivering, die het gebrek aan dergelijke belangenafweging bij het nemen van het bestreden bevel niet kan rechtzetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve vastgesteld.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De overige elementen van het middelenonderdeel gericht tegen dit bevel dienen dan ook niet verder te worden besproken.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, leidt deze vaststelling echter niet tot de vernietiging van de hele bijlage 20 en dus eveneens van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet immers worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf, die bij de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld.

Zelfs al hebben zowel de Raad van State als de Raad in het verleden geoordeeld dat de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte een en ondeelbaar is, dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit, volgens dewelke wanneer de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, het familielid van deze beslissing kennis wordt gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455 en RvV AV 19 december 2013, nr. 115 993).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES